

DONCS AIXÒ

Marcel·lí Borrell

Lamolla o l'art subversiu?

Qui ha dit que l'agost és invisible? Això era abans del tsunami financer. Una mostra: la Paeria lleidatana ha pagat 60 mil euros per un Lamolla, 'l'espectre de les tres gràcies dins l'aura subtil', oli sobre cartró de 49 x 37 centímetres, datat el 1935. No arribava al mig metre quadrat. Surrealista. La peça surt a més de mil euros el centímetre. ¿Surrealisme econòmic? ¿I qui és el guapo que quantifica (no confondre valor amb preu) una obra d'art? Aquest agosarat ha estat Joan Miquel Ballesté, president d'Iniciativa per Catalunya Verds a Lleida. Li ha faltat temps per comparar el preu del quadre bonsai amb el de l'aigua que paguen els contribuents lleidatans. Ni boig, Antoni Garcia Lamolla (Barcelona, 1910; Dreux, 1981) hauria somiat un batibull civil al voltant dels seus tres espectres blaus. M'imagino Jesús Navarro, director de l'errant Morera, de bòlit (nedar i guardar la roba) davant el sidral popular que s'ha armat. ¿O és populista? Atès el matís, cal consultar un referent ideològic: Antonio Gramsci, l'intel·lectual italià. Sosté Gramsci que allò defini-

tiu en cultura popular, és l'interès moral. Una nova cultura. Una nova funció social de l'art. O l'art contra la cultura. És a dir, si la cultura és tradició conservadora (perdó per la redundància), l'art ha d'atemptar contra el conservadorisme. Així, qui té raó, ¿la Paeria socialista o el Ballesté ecologista i la ciutadania que s'ha posicionat contra la inver-

'Ni boig, Antoni Garcia Lamolla hauria somiat un batibull civil al voltant dels seus tres espectres blaus'

sió? Perquè, agradi o no, som davant d'una inversió. I no és joc de paraules: pura economia de mercat (de valors) a la baixa? Altra qüestió és l'oportunitat conjuntural de l'adquisició. Benvinguda la polèmica. O quan els subversius surrealistes escandalitzaven els burgesos que ara paguen preus astronòmics per les seves parides.